

Peter Uhan/Arhiv SNG Nova Gorica

Medea Novak v predstavi Ekshibicionist

»Med norostjo in disciplino«

Filmska in gledališka igralka **Medea Novak**, članica ansambla **SNG Nova Gorica**, je na dan premiere *Ekshibicionista*, v katerem igra socialno delavko, spregovorila o sebi in različnih umetniških izzivih

Začniva z *Eno žlahtno štorijo*. Čeprav ste pred začetkom snemanja serije imeli za seboj že vrsto odličnih vlog tako v celovečernih filmih kot v televizijskih filmih in serijah, ste bili izbrani na avdiciji. Je to običajno?

Avdicija je vedno, edino za film *Arheo* je nisem imela. Navadno sta dva kroga, pri *Eni žlahtni štoriji* sem bila izbrana že v prvem.

Čeprav se sami najraje izogibate medijski pozornosti, je vendarle prav, da vaši oboževalci izvedo, kakšen naporen urnik imate pri snemanju serij. Večina igralcev je zaposlenih v gledališčih, torej se snemanja odvijajo zunaj časa, ki ga terjajo gledališke obveznosti.

Seveda. Prav pri snemanju *Ene žlahtne štorije* je bil urnik res »briljanten« in mislim, da sem se zredila vsaj pet kilogramov, ker sem ves čas jedla sendviče, da ne bi zaspala na poti na snemanje ali nazaj. Izprosila sem, da sem imela čim bolj preprosto masko, tako da sem zjutraj začenjala »šeše« malo pred šesto.

Če zavrtiva čas nazaj, kako ste kot otrok zaključili stavek: Ko bom velika, bom ...

Kemik. Želela sem si, da bi delala poskuse in da bi tu pa tam kaj eksplodiralo. Ampak ko sem v šoli prišla do predmeta kemije, me je minilo. V resnici poklic, ki ga opravljam, ni daleč stran od otroških želja: raziskujemo in tu pa tam kaj eksplodira (*smeh*).

Se spomnite prvega gledališka doživetja, ki vas je posebej očaralo?

Predstava v Polžkovem abonmaju, a ne vem naslova. Spomnim se barv, luči, glasbe in žalostne emocije, ki me je čisto potegnila v predstavo. Povsem drugačen, zelo konkreten, pa je spomin na lesene tablice, ki smo jih imeli okrog vratu, kot abonmajske vstopnice. Ko smo tekli na predstavo, da ne bi zamudili, so nas tolkle po obrazu.

Kot srednješolka ste bili članica Amaterskega mladinskega odra (AMO) pod mentorstvom Emila Aberška. Koliko so vam te izkušnje pomagale pri odločitvi za študij dramske igre?

Mislim, da se sicer sploh ne bi odločila za ta poklic. K AMO sem se vključila v osmem razredu osnovne šole, pred tem sem nastopila samo enkrat, v tretjem razredu v *Zvezdici zaspanki*. Zvezdo imam še vedno shranjeno.

In potem sprejemni izpit na AGRFT. Je šlo gladko?

Ah, kje pa. Četrty dan sem zaspala. Ob osmih bi morala biti v Ljubljani, zbudila sem se pa dvajset do osmih v Novi Gorici. Poklicala sem in so mi rekli, naj vseeno pridem. Mama me je peljala, a ko sva bili že v Ljubljani na Tržaški, je v avto trčil kamion, tako da sem naprej šla z avtobusom. Zamudila sem dve uri, nakar sva se z Dušanom Jovanovičem še sporekla in me je poslal ven ...

A ne dokončno

Ne, bila sem sprejeta v njegov letnik. Zelo dobro je bilo, da je bil prav on moj profesor, saj me je spoštoval in spodbujal moje zaupanje v intuicijo. V tretjem letniku sem sicer želela zaključiti študij, saj sem bila prepričana, da ta poklic ni zame. Imela sem

nizko samozavest, motilo me je rivalstvo. Takrat sem že začela snemati serijo *Se zgodi* in to je marsikomu šlo v nos. Prav v tistem obdobju se je še mama odselila iz Nove Gorice in sem ostala tako rekoč brez doma oziroma mi je postalo jasno, da je moj dom odslej v Ljubljani. Imela sem občutek, da nimam dovolj moči za vse, s čimer sem se morala soočiti. Če ne bi imela v akademiji produkciji vloge Ofelije in prizora norosti, ne bi nadaljevala.

Diplomirali ste z nalogo, ki nosi pomenljiv naslov: *Med norostjo in disciplino*. Imate osebni sistem, kako vzdržujete ravnovesje med tema dvema poloma, ki sta nujna za ustvarjanje?

Od projekta do projekta je drugače, vselej pa je ključno, da zaupaš vase.

Po diplomi ste najprej delali v Lutkovnem gledališču Jože Pengov. Radi delate predstave za otroke in mladino, radi pa tudi vodite delavnice za najmlajše.

Poleg delavnice za otroke v Novi Gorici imam še eno v Ljubljani v Gledališču Glej, Generacija generaciji ali krajše G2G. Društvo prijateljev mladine predlaga v skupino mladostnike, ki imajo kakšne težave in jim je gledališče lahko oblika terapije oziroma socializacije, pridružijo pa se tudi takšni, ki imajo gledališče preprosto radi.

Poleg gledaliških izkušenj in pedagoškega daru je za takšno delo potreben tudi socialni čut.

Iskreno rečeno, sama sem bila takšen otrok: če ne bi imela teatra, ne vem, kako bi odrasla. Zato želim ne samo predajati znanje, ampak tudi pomagati, kolikor seveda lahko.

Pogovarjava se ravno na dan, ko se bo zvečer na malem odru SNG Nova Gorica zgodila premiera *Ekshibicionista*, v katerem igrate Dorothy Jackson, glavni ženski lik.

Dorothy je socialna delavka, ki z reševanjem socialnih problemov dejansko rešuje sama sebe, čeprav se tega ne

zaveda. Na začetku sva imela z režiserjem Markom Bulcem drugačno videnje vloge in zgodbe. A ker ga dobro poznam, saj sva bila sošolca, sem mu zaupala. Čeprav sva začela proces iz povsem nasprotnih izhodišč, sem vedela, da se bova prej ali slej srečala. Malo je bilo tudi vroče krvi, a je hitro minilo. Od vsega začetka sem bila prepričana, da se Dorothy res zaljubi v Freda, ki je zaprt zaradi ekshibicionizma, in da ne manipulira z njim. Če se ženska zaljubi v takšnega moškega, ima tudi sama precej problemov, ki jih ne zmore razrešiti. Spodrsne ji, ker ne ve, kaj vse je skrito v njej.

Poznamo vas kot filmsko, televizijsko in dramsko igralko. Pred dvema letoma pa ste bili tudi gostja na koncertu Janija Kovačiča v sklopu koncertov Drama akustika.

Nimam glasbenega znanja in nikoli nisem pomislila, da imam mogoče glasbeni talent. V osnovni šoli sem bila raje tiho, ker imam tako nizek glas, na Akademiji pa me je profesor Žare Prinčič pripravil do tega, da sem začela peti. Odkril je, da imam absoluten posluš, in zato mi je ves čas govoril: Medea, ti moraš peti. Kljub temu po akademiji deset let nisem pela, šele pri *Čarovniku iz Oza* sem spet začela. Besedila za songe je napisal Jani Kovačič, ki me je nato povabil kot gostjo na svoj koncert. Zdaj mi je dal že nove komade, da se jih naučim. Kar nekaj ljudi, ki se na glasbo spoznajo, me spodbuja, naj nadaljujem s petjem. Najtežje je premagati prepričanje, da nečesa ne znaš. Toda zdaj si želim sprejeti nov izziv, mika me, da bi se s petjem začela ukvarjati bolj resno.

Vaša življenjska zgodba je navdihujoča, kje pa vi najdete navdih?

V naravi. Rada hodim in tečem ali delam na zemlji, tako se regeneriram. Lepo mi je, da sem zaposlena v **novogoriškem gledališču**, saj grem lahko že zgodaj zjutraj v gozd ali pa med dopoldansko in večerno vajo na Sveto goro. Sploh je narava v okolici Nove Gorice prekrasna. Seveda najdem navdih tudi v dobri knjigi, dobrem filmu ali preprosto v lepo in mirno preživetem popoldnevu.

Martina Mrhar